

Anıların Bir Ucuna Takıldım 1 Bölüm

– kul mehmet · 30 Ocak 2016

Bu anlattıklarım ve yaşadıklarım bir anı olarak hafızamda bazen silik olarak beni geçmişe götürse de ben hala o geçmişin tozlu gülümseyen anılarının bir ucuna takıldım kaldım ve hala o günleri bugünmiş gibi yaşıyorum. İlk o'mu beni gördü ben mi onu ilk gördüm bilemiyorum, ama bu karşılaşmamız bir tesadüf değildi onu çok iyi biliyorum. Hala ömrümde temiz bir sayfa olarak duran bu güzel günüm benim için her hatırladığımda yüzümde tebessümlerden çiçekler açtıran bir an. Onun için böyle midir bilemiyorum! Yepyeni bir rüya gibi bir tebessüme yelken açan o ilk bakışma anımız... Anında sevda rüzgârlarının estiğini hissettiğim o an, beni rotası belirsiz yönünü kaybetmiş yarınlarda mutluluğun gerçekliği ile hiç alakası olmayan ilk denemelerin heyecanı ile sevda rüzgârlarına uçururken, sandığım o anın başlangıcı, aslında sonsuzluk ifade eden aşklardan çok uzaklara beni götüreceğini bilemedim. İslanırken bir kuyu köşede ıslanmamak için beklenen bir mola anı gibi, sessiz tek başına sezgilerin hayal kırıklığına sürüklediğimden habersizdim.

O ilk an sokakta yürüyordum saat gecenin onu, arkadaşlar ile restoranda akşam yemeği dönüşünde hafif adımlarla yoluma devam ederken, onu gördüğümde yüreğim sanki benim değildi terk etmişti beni, bana hafiften gülümserken ben onun peşinde koşan sefil bir insan olacağımdan habersiz gülümsedim ve yanına yaklaşıyorum.

-Hayırlı akşamlar

Derken sesim bir anda sanki sokakta yankılandı, o anda tüm sokaktaki tüm ışıklar söndü, sadece onun gülümsemesinin ışığı sokakları ve gönlümü aydınlattı. Gülümseyerek sınımsız bir gülüş ile.

-Hayırlı akşamlar beyefendi

-Hayırlı akşamlar, gecenin bu saatinde yalnızsınız, benim gibi.

-Çok haklısınız beyefendi, isterseniz tanışalım daha rahat konuşuruz, ben Rüya.

O an inanılmaz sınımsız konuşması, gülümsemesi başımı döndürmüştü. Bende gülümseyerek.

-Bende Mehmet, tanıştığımıza memnun oldum.

-Bende memnun oldum.

Geçen zamanda yaşadığım acılar hafızamda kalan bütün ıstıraplar bir anda silinmiş, yok olmuştu. Ben -Sizi böyle yalnızlığa iten ve beni yalnızlığımdan kurtaran sizi sokağa iterek beni mutluluğa götüren bu tanışmamıza vesile olan, sıkıntınızı öğrenmek istesem beni umarım yanlış anlamazsınız.

Bir an sustu. O geride her şeyi silen huzuru bana sunan gözlerindeki ışıltı ile bana baktı, beni sersemleten bu bakışının sersemliği ile yere düşmemek için koluna sarıldım. Bana

-Bu anlamlı rastlantıyı, pek çok duygusuzluk anaforumu kapıldığım ve odamda tek başına oturur iken bir an nefes almak için çıktım. Dul bir bayanım, eşimi geçen yıl kaybettim

Derken gözünden iki damla yaş gecenin karanlığında parıldayarak yere damladı. Bende

-Çok üzgünüm...

-Yok, hayır bırakın bu klişe sözleri, alıştım ben bu onsuz yaşamayı. Artık yeni bir hayat kurmak için hayaller kurarken bir anda kendimi sizin yanınızda buldum.

Gülümsedim.

-Aslında bende dalgın yürürken sizi bir anda gördüm, yok hayır galiba ilk siz gördünüz ve gülümsediniz.

-N e önemi var ki, sen veya benim görmemin? Şu an yan yanayız önemli olanda bu değil mi?

-Evet haklısınız.

Dışarıya doğru dönük olmayan hislerim, dış dünya ya kendimi ifade edemeyen ben şimdi sözünde şefkat dolaşan sözler ile gönlümdeki kelimeleri hece hece dilimle karşımdakine dökabiliyordum. Ben -İsterseniz şu karşı ki restoranda oturalım bir kahve, hayır hayır eğer akşam yemeği yemediniz ise bir yemek yiyelim, sizce bir mahsuru yok ise...

Oysa ben biraz önce akşam yemeğini yemiştım ve bir anda sanki acıktım. Bana

-Rica ederim buyurun

Derken restorana doğru ilerlerken arkamda iki el ellerimi sımsıkı tuttu.

-Sakın sesini çıkarma

Ben daha ne olduğunu anlamadan, arkamızda gelen taksiye beni bindirdiler. Rüya gayet sakin bende korku ve endişe vardı. Ben.

-Hayırdır ne istiyorsunuz bizden

Demeye kalmadan arkamda yediğim bir balyoz gibi yumruk ile bayıldım. Kaç saat sonra ayıktığımı bilmiyorum. Gözlerim bir yatakta açtığımda tavanda üstüme düşecek gibi duran koskocaman ışıldayan avizenin altında korku içinde gözlerimi açtım. Başım fena halde ağrıyordu. Yataktan doğruldum, etrafı göz gezdirmek için bakmaya çalıştım, başım dönüyordu. Gözlerimi kapadım başımı öne eğdim. Baş dönmem geçince gözlerimi açtım bulunduğum oda saraydan bir odaya benziyordu, tüm eşyalar sanki som altından yapılmış derken karşımda gülümseyen Rüya'yı gördüm. Kalkmaya çalıştım. Rüya

-Kendini zorlama düşerek bir yerini kıracaksın.

-Sen nasıl kaçtın onların elinden, yanıma geldin?

-Ben kaçmadım.

-Nasıl olur?

-Ben getirdim seni buraya.

Ben şaşkınlık ve hayretler içinde

-Se... Sen mi? Ama neden?

Duvara mihlanarak kalan çivi gibi yatağın üstünde kaldım. Gecenin ayazında kalmış gibi tüm bedenim ve hislerim titremeye başladı. Şaşkınlığım ve hayretten yuttuğum küçük dilim yerine geldikten sonra.

-Neden beni bayıltarak buraya getirdin? Oysa seninle biz beraber...

-Evet, ne, hatıraların sokağında beraber gezerken, sıcak bir tebessüm mü arıyorduk? İçimizde bir çığ gibi büyüyen özlemlerimize hasretimize çare olacak bir çaremi arıyorduk?

-Sen şimdi neden böyle nefretle bakan gözlerinin ışığı altında bunları bana söylüyorsun? Yoksa?

-Sizinle bir anlığına kalbimle konuşurken hıçkırma hıçkırma omzunuzda ağlayacağımı sandınız galiba?

Ben şaşkınlık mı desem, her şeyi ortadan kesen bıçağın vücudumu parçalarcasına bu ağır sözlerinin samimiyetsizliğinin vefasızlık kokan atmosferinin zirve'sizliğinde kaybolduğuma mı yanayım bilemedim, öylesine aptal ve şaşkın halimle baş başa kaldım. Karşımda bana o nefret fıskıran gözlerle bakan Rüya, birkaç saat önce sımsıcak gülümseyen gözlerle bakan rüya bu muydu? Bilemiyorum! Ne söylenile bilindir

bu anda şimdi?

Mutluluk mu?

Hüsran mı?

Zaman durmuş?

Ne olmuş ise olmuş?

Hiçlikler?

Bilinmezlik?

Cam kırığındaki parçaların kalbine saplanırken çıkardığı cam kırıklarının sesi ve sımsıcak akan kanın sıcaklığı! Seni sevmekle başladı mutluluğum demenin şimdi ne anlamı olurdu ki? Yüreğimde kopan kızılca kıyametın anaforunda saklanacak bir köşe arayan yüreğim, çırılçıplak ortada kalmıştı.Yüreğindeki nefretin sesini duyuyor gibiydim. Hala anlaşılmaz bir gözle bana bakıyordu. Yüreğine saplanmış hançerin acısıyla sanki bana gülümsüyordu. Karşımda iki soluk nefes alacak ve beni bir an sonra terk edip gidecekmiş edası ile karşımdaydı, sanki.

Ben, sesim titrek bir şekilde.

-Oysa ben size güvenmiştim

-Bu hayatta kendinden başkasına güvenmeyeceksin.

-Peki, öyle olsun, şimdi beni ne yapacaksınız? Öldürecek misiniz?

Kahkaha atmaya başladı.

-Ben insan öldürecek birisine benziyor muyum?

-Bu saatten sonra sizden her şey beklenilir?

-Sizde çok ileriye gitmediniz mi?

-Ben mi?

-Evet, siz bu gördüğünüzün birde görünmeyen yüzü var? Çok çabuk karar veriyorsunuz!

-Bakın bu konuda biraz salaklık var bende!

-Salaklık demeyin de zaaf deyin.

-Şimdi ne yapacaksınız? Bundan sonrasında hangi çılgınlığı yapacaksınız merak ediyorum!

-...

Mehmet Aluç